

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Стара Загора, 24.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
в присъствието на прокурора Г. В. В.

като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Гражданско дело № 20255500100277 по описа за 2025 година

Предявен е иск по чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от нарушение на правото на разглеждане и решаване на дело в разумен срок.

Ищецът К. Г. Т. твърди в исковата си молба, че е подал искова молба, с която е предявил претенция за неимуществена обезвреда до Районен съд - Казанлък, за което било образувано гр.д. № 2627/2022 г. Казанлъшкият районен съд е изпратил препис от исковата молба с приложенията за отговор. В срока по чл. 131 ГПК постъпил такъв, с който било взето становище, касаещо местната подсъдност на спора и наведено възражение, че същият по правилото на местната подсъдност следва да се разгледа по седалището на дружеството в гр. С.. Първоинстанционният съд споделил наведените за това доводи и с определение № 101 от 16.01.2023 г. изпратил делото за разглеждане на Софийски районен съд. Ищецът твърди, че има качеството на потребител и с разпоредбата на чл.113 ГПК законодателят бил предвидил специалната задължителна местна подсъдност по искове на и срещу потребители. Твърди, че, за да постанови обжалваното решение, районният съд не е изпълнил служебното си задължение по реда на посочената императивна подсъдност, като по мълчалив начин е приел, че не се касае за иск на потребител. За да се определи Софийски районен съд като местно компетентен съд по смисъла на чл. 113 ГПК, първоинстанционният съд изобщо не бил се мотивирал с обстоятелството, че именно в района на този съд се намира настоящият или постоянният адрес на въззивника. Счита, че първоинстанционно сезираният съд неправилно е приел, че са налице предпоставките за неприлагане на

специалната местна подсъдност, което на свой ред води до неприложимост на правилото на чл. 119, ал. 3 ГПК, регламентиращо правомощието на съда служебно да повдига възражението за неподсъдност на делото. Счита, че компетентен да разгледа спора по правилата на местната подсъдност е бил Районен съд - Елена, където е постоянният и настоящият адрес на ответника, за които като първоинстанционен, а в последствие и другите съдебни състави не са направили справка, съобразно чл. 7, ал. 1 ГПК в НБДН.

Ищецът твърди, че КЗПЧОС изисква делата да бъдат разглеждани в „разумен срок“, правораздаването да се осъществява без забавяне, което може да застраши неговата ефективност и надеждност. Видно от книгата по делата било налице упълномощаване от страна на ответника/ въззиваемата страна на договорен представител надлежно упълномощаване в лицето на посочения адвокат. Ответникът е бил предупреден за правните последици при връчването на книгата за отговор на исковата молба, както и че срокът е преклузивен. Ищецът твърди, че срокът за разглеждане на делото в разумен срок обикновено започва да тече от момента на предявяване на иска пред компетентния съд и изискването за разумен срок се прилага за всички етапи на съдебното производство, целящо уреждане на спора, без да се изключват етапите след решението по същество.

Ищецът твърди, че в резултат на нарушаване принципа на разумна продължителност претърпял и продължава да търпи душевни болки и страдания и най-вече е загубил доверие в правосъдието, редом с житейски дискомфорт от погазване на основните му права. Поради това, че болките и страданията били строго индивидуални и зависят от субективното му отношение към това противоправно поведение, строго индивидуални били и мерките, които бил предприел, за да се справи с негативните емоции. Счита, че относно неимуществените вреди съществува оборима презумпция, че неразумната продължителност на производството причинява такива, поради което по начало не е необходимо да се доказват изрично обичайните, типични неимуществени вреди, които винаги се търпят от лице, когато съдебното производство е продължило извън рамките на разумния срок, като притеснения и безпокойство за неговото развитие и от евентуален неблагоприятен изход, накърняване на чувството за справедливост и на доверието му в държавността поради забавяне на делото. Общ критерий за размера на дължимото обезщетение по чл. 26 ЗОДОВ не може да бъде установен, тъй като залогът за пострадалия по всяко забавено наказателно, административно или гражданско производство е различен - принцип на риска, а не на вината при обективната (безвиновната) отговорност на държавата по ЗОДОВ. Солидарността между ответниците произтичала от правилото на ал. 2 от чл. 4 на ЗОДОВ. Иска съдът да постанови решение, с което да осъди ответниците солидарно да му заплатят сумата от 6000 лв. за обезщетение за претърпени от него нематериални вреди, които са последица от нарушаване от правото на разглеждане на предявената искова претенция за морална обезвреда в производството по гр.д. № 2627/2022 г. в „разумен срок“,

ведно със законната лихва от предявяване на иска, като при отхвърлянето на главния иск за солидарно осъждане на ответниците, иска съдът да разгледа предявените искове при условията на евентуалност за разделно осъждане на всеки един от тях.

Ответникът Софийски градски съд счита, че предявеният иск е недопустим поради неосъществяване на административната процедура и непостигане на споразумение по реда на глава III „А“ ЗСВ. Също така не било посочено производство, което да е разгледал и в което правата на ищеца са били нарушени.

Ответникът Районен съд – Казанлък също счита, че предявеният иск е недопустим, тъй като към настоящият момент бил висящ спор между РС – Казанлък и ищецът, който бил с идентичен предмет, но за сумата от 3000 лв., за което е образувано гр.д. № 272/2024 г. по описа на РС Хасково, което било висящо. Счита, че не е надлежна страна и иска производството по делото да бъде прекратено, като сочи съображения за това. Счита иска за неоснователен, тъй като направените твърдения за неразумна продължителност били неверни. Гр.д. № 2227/2022 г. по описа на РС Казанлък било образувано по подадена от ищеца искова молба на 07.11.2022 г. Делото било приключило с определение за прекратяване и изпращане на компетентния съд на 16.01.2023 г. Периодът от постъпване на исковата молба до постановяване на окончателния съдебен акт бил 70 дни или 9 седмици и половина, една от които била свързана с Коледните и Новогодишни празници. В този период съдът бил разгледал 5 допълнителни молби, подадени от ищеца, и едно становище от ответника. Били постановени 5 определения и едно разпореждане. Постановеното определение за прекратяване на делото и за изпращането му на СРС не е обжалвано. Затова счита, че не е налице прекомерна продължителност на проведената от РС Казанлък процедура.

Ответникът Софийски районен съд оспорва иска. Твърди, че производството по гр.д. № 6174/2023 г. по описа на Софийски районен съд е образувано на 03.02.2023 г. по постъпилата под вх. № 29682/03.02.2023 г. искова молба от К. Т., препратена по компетентност от Районен съд - Казанлък. След извършени служебно от СРС, 40 състав действия по комплектуване на делото с изп. дело № 581/2021г. по описа на ЧСИ И.Ц., рег. № 896 от РКЧСИ, район на действие: ОС - Велико Търново, с разпореждане от 15.03.2023 г. съдът е дал срок на ищеца да уточни какво е искането му спрямо представените от К. Т. по електронен път документи пред СРС. С определение от 31.03.2023 г. СРС, 40 състав е насрочил първото съдебно заседание по делото за 04.05.2023 г., за която дата страните са били редовно призовани. С молба от 02.05.2023 г. ищецът е поискал прекратяване на производството пред Софийски районен съд и изпращането му по подсъдност към Районен съд - Елена. На проведеното на 04.05.2025 г. открито съдебно заседание СРС е отхвърлил искането на К. Т. за прекратяване на делото, като заседанието е приключило с даване ход по същество на спора и обявяване, че съдът ще се произнесе в срок с решение. Решението на СРС, 40 състав е постановено на

15.05.2025 г. На 16.05.2023 г. е постъпила въззивна жалба от К. Т., като с разпореждане от 17.05.2023 г. СРС 40 състав е разпоредил изпращането ѝ на ответника по спора за отговор. Такъв е постъпил на 02.06.2023 г., ведно с молба от ответника с искане за допълване на постановеното решение. След изтичане на предоставения на К. Т. срок за даване на становище по молбата на ответника, с решение от 21.06.2023 г. СРС 40 състав е оставил без уважение искането на „ДСК“ ЕАД за допълване на решение от 15.05.2023 г. След изтичане на срока за обжалване на решение от 21.06.2023 г., на 24.07.2023 г. гр.д. № 6174/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 40 състав е изпратено към Софийски градски съд по подадената от К. Т. въззивна жалба. С решение от 25.07.2024 г. по в.гр.д. № 8481/2023 г. на СГС, IV-ти въззивен състав постановеното от Софийски районен съд, 40 състав решение № 7623/15.05.2023 г. по ГД № 6174/2023 г. е потвърдено. Решението на въззивната инстанция било окончателно. Ответникът твърди, че производството по гр.д. № 6174/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 40 състав се е развило в периода 03.02.2023 г. - 24.07.2023 г., т.е. в период от помалко от 6 (шест) месеца. В рамките на посочения период СРС е предприел всички необходими действия за осигуряване своевременното и законосъобразно протичане на съдебния процес, за събиране (включително по служебен път) на всички необходими и относими доказателства, както и за своевременното и правилно решаване на повдигнатия пред него спор.

Съдът, като прецени доказателствата по делото, становищата на страните, въз основа на приложимото право намери за установено следното:

Производството пред Районен съд - Казанлък е образувано по искова молба, подадена на 07.11.2022 г. от К. Г. Т. от гр. Е. срещу „Банка ДСК“ ЕАД с правно основание чл.49 във вр. с чл.45 във вр. с чл.52 ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в резултат от признаване и запориране от служител на банката на банковите му сметки по време на пандемия, открити при ответника, в изпълнение на запорно съобщение, изпратено от ЧСИ по изп. дело №20218960400581. В исковата молба е било направено искане за допускане на обезпечение на предявения иск. Въз основа на исковата молба на същата дата е образувано гр.дело № 2627/2022 г. с докладчик съдия В.Т.. С определение от 07.11.2022 г. исковата молба е оставена без движение и са дадени указания на ищеца. С друго определение от 08.11.2022 г. исковата молба също е оставена без движение за представяне преписи от нея и приложенията според броя на ответниците. Молбата уточнение е постъпила на 09.11.2022 г., с която ищецът е поискал съдът да прекрати висящото пред него производство и да изпрати същото за разглеждане и решаване на компетентния съд по седалището на ответника, а именно Софийски районен съд. На 10.11.2022 г. е постановено определение с указания до ищеца и предоставена възможност в 3- дневен срок да заяви дали желае настоящия съд да разгледа делото или оттегля иска си. На същата дата е постъпила молба от ищеца, в която е посочил, че не прави искане за оттегляне

на иска, а го поддържа и счита, че същият е заведен пред местно компетентния съд по правилата на чл. 115, ал. 1 ГПК. На 11.11.2022 г. е постановено определение, с което е допуснато обезпечение на иска чрез налагане на заповед върху банкова сметка на ответника, след внасяне на парична гаранция в размер на 100 лв. Указано е да се издаде обезпечителна заповед след представяне на доказателства за внасяне на гаранцията. С разпореждане от 23.11.2022 г. е указано препис от исковата молба да се изпрати на другата страна за представяне на отговор в 1-месечен срок от получаването. Препис от исковата молба е получен от ответника „Банка ДСК“ ЕАД на 29.11.2022 г., а отговор е представен на 21.12.2022 г., в който е било направено възражение за местна неподсъдност на делото. С определение № 101 от 16.01.2023 г. производството по гр.дело № 2627/2022 г. по описа на РС - Казанлък е прекратено и делото е изпратено по подсъдност на СРС. Определението не е обжалвано от ищеца. След влизането му в сила с писмо от 27.01.2023 г. делото е изпратено на СРС. Продължителността на производството пред Районен съд - Казанлък от подаването на исковата молба на 07.11.2022 г. до изпращане делото на СРС на 27.01.2023 г. е 2 месеца и 20 дни.

На 03.02.2023 г. е образувано гр. дело № 6174/2023 г. по описа на СРС с докладчик съдия С.Д.. С разпореждане от 08.02.2023 г. е указано да се изиска изп. дело № 581/2021 г. по описа на ЧСИ И.Ц. с район на действие ОС - Велико Търново. На 21.02.2023 г. е получено писмо от ЧСИ И.Ц., в което е посочила, че не е страна по гр. дело № 6174/2023 г. на СРС, поради което страната поискала събирането на това доказателство за предоставяне на заверен препис от изпълнителното дело следва да внесе такса в размер на 24 лв. С разпореждане № 24804 от 22.02.2023 г. съдът е указал на частния изпълнител, че изп. дело се иска от съда, и ако не бъде изпратено в 1-седмичен срок от уведомяването, ще ѝ бъде наложена глоба и ще бъдат предприети действия по ангажиране на дисциплинарната ѝ отговорност. С писмо от 21.03.2023 г. е представен заверен препис от изпълнителното дело. Междувременно с разпореждане от 15.03.2023 г. съдът е указал на ищеца в 1-седмичен срок с нарочна молба да изброи под опис всички документи, които е изпратил с електронно съобщение на 02.03.2023 г. по ел. поща на СРС, както и да обясни значението им за настоящото производство, и дали прави искане за приемането им като доказателства по делото. С определение по чл. 140 ГПК, постановено на 31.03.2023 г. съдът е изготвил проекто-доклад; прието и приложено по делото е изп. дело № 581/2021 г. по описа на ЧСИ И.Ц.; допуснат е един свидетел и делото е насрочено в открито заседание за 04.05.2023 г., на която дата е даден ход. Ищецът не се е явил и не е бил представляван. Докладвано е негово становище с искане делото да бъде прекратено пред СРС и бъде изпратено за разглеждане от РС - Елена, което е оставено без уважение, тъй като вече имало произнасяне по въпроса за подсъдността. Изслушано е изявлението на ответника по исковата молба. Приети са представените от страните писмени документи по делото. Прието е, че делото е изяснено от фактическа и правна страна, и е даден ход по

същество. С решение № 7623 от 15.05.2023 г. предявеният иск е отхвърлен. На 01.06.2023 г. е подадена молба от „Банка ДСК“ ЕАД по чл. 250 ГПК за допълване на съдебното решение с банковата сметка на дружеството, по която ищецът да заплати сумите, за които е осъден. С разпореждане от 12.06.2023 г. е указано препис от молбата да се изпрати на другата страна. С решение № 10715 от 21.06.2023 г. молбата на ответника за допълване на решението е оставена без уважение като неоснователна. Решението по чл. 250 ГПК е влязло в сила на 11.07.2023 г. Междувременно съдебно решение № 7623 от 15.05.2023 г. е обжалвано от К. Г. Т. с въззивна жалба, подадена на 16.05.2023 г. На 17.05.2023 г. е разпоредено препис от жалбата да се изпрати на другата страна за отговор в 2-седмичен срок от получаването. Отговор по въззивната жалба е постъпил на 01.06.2023 г., а след влизане в сила на съдебното решение по чл. 250 ГПК, с писмо от 24.07.2023 г. делото е изпратено на СГС. Преди изпращане делото на СГС, на 17.07.2023 г. е постъпила молба по чл. 255 ГПК от К. Т. за определяне на подходящ срок на първоинстанционния съд за придвижване на въззивната му жалба за разглеждане.

На 26.07.2023 г. е образувано в Софийски градски съд е образувано гр. дело № 8481/2023 г. с докладчик съдия Г.Т.. С разпореждане от 27.07.2023 г. делото е насрочено в о.с.з. за 03.06.2024 г., на която дата е докладвана въззивната жалба и отговора по нея, изслушани за изявленията на страните, и е даден ход на устните състезания. С решение № 4488 от 25.07.2024 г. обжалваното решение е потвърдено. Като необжалваемо, решението е влязло в сила на същата дата.

Предвид на така установеното от фактическа страна съдът намира, че предявеният иск е неоснователен. Съображенията за това са следните:

Нормата на чл. 2б ЗОДОВ предоставя самостоятелен ред, по който всеки гражданин или юридическо лице може да търси отговорността на държавата и да претендира обезщетение за вредите, причинени му в резултат от нарушение на правото на разглеждане и решаване на дело в разумен срок, съгласно чл. 6, § 1 от ЕКПЧОС. Доколкото се касае за вътрешно правно средство за реализиране на право, предоставено с конвенцията, критериите въз основа на които съдът прави преценката си дали е допуснато това нарушение, в нормата на чл. 2б, ал. 2 са посочени примерни критерии, като са приложими стандартите, установени в практиката на ЕСПЧ. Механизмът, по който се прави извод дали е спазено изискването за разумен срок е свързан с установяване на продължителността на релевантния период и след това се преценява дали този период е разумен. Разумността се оценява с оглед обстоятелствата по делото, като се търси баланс между интересите на лицето възможно най-бързо да получи решение и необходимостта от внимателно проучване и правилно провеждане на наказателното производство. При преценката си за разумността на релевантния период, съдът прилага три критерия: сложност на делото, поведение на жалбоподателя и поведение на компетентните органи. Сложността на делото се преценява съобразно естеството на фактите, които следва да бъдат установени, броя на обвиняемите и

свидетелите, нуждата се получат документи по делото, съединяването на делото с други дела, встъпването на други лица в процеса и всички други релевантни обстоятелства. За преценката на поведението на компетентните органи голямо значение имат усилията им за ускоряване на производството. Принципът е, че компетентните правозащитни органи са тези, от които се очаква да следят всички участници в производството да полагат максимални усилия за предотвратяване на ненужно забавяне.

В случая продължителността на производството пред Районен съд - Казанлък от подаването на исковата молба на 07.11.2022 г. до изпращане делото на СРС на 27.01.2023 г. е 2 месеца и 20 дни. Продължителността на производството пред Софийски районен съд от образуване на делото на 03.02.2023 г. до изпращане въззивната жалба на СГС на 24.07.2023 г. е 5 месеца и 21 дни, а продължителността на производството пред Софийски градски съд от образуване на делото на 26.07.2023 г. до постановяване на съдебното решение на 25.07.2024 г. е 11 месеца и 29 дни. Общият срок на движение на делото от постъпване на исковата молба до окончателното му приключване е 1 година, 8 месеца и 18 дни.

Разумната продължителност на производството следва да се прецени е оглед на конкретните обстоятелства по делото и съобразно установените в практиката на Европейския съд по правата на човека критерии: сложност на делото; поведението на заявителя и поведението на компетентните органи. Сложността на делото винаги се преценява конкретно. В практиката си ЕСПЧ е определил като важни няколко фактора, за да се реши дали делото е сложно: естеството на фактите, които следва да бъдат установени, нуждата да се приобщават голям обем доказателства, съединяването на делото с други дела, встъпването на други лица в процеса, множество участници в производството - страни, свидетели, експерти, сложност на правните въпроси на които следва да се даде отговор по делото, необходимостта от изготвяне на експертизи и пр.

В настоящия случай правният спор, с който е сезиран съдът по искова молба на К. Г. Т. срещу „Банка ДСК“ ЕАД, е за присъждане на обезщетение за неправомерно увреждане с цена на иска 1000 лв. Делото е разглеждано на две инстанции, като пред всяка е проведено по едно открито заседание. Предвид предмета на делото, извършените от съда процесуални действия и обема на делото, спорът не е представлявал фактическа и правна сложност. Извършените от съдебните състави действия са ритмични. Не се констатира неоправдано забавяне по движението на делото, разглеждането му и постановяване на решението. Както бе посочено по-горе продължителността на производството пред РС –Казанлък е 2 месеца и 20 дни. Съдът е отстранявал нередовности по исковата молба, своевременно се е произнесъл по искането за допускане на обезпечение на предявения иск. След размяната на книгата и постъпилото възражение от ответника за местна неподсъдност на спора, делото е прекратено и исковата молба е изпратена за разглеждане от СРС. Продължителността на първоинстанционното производство пред СРС е 5 месеца и 21 дни. По делото е проведено едно открито заседание, насрочено 3

месеца след образуване на делото, като преди това са извършвани действия по изискване на изпълнителното дело. Докладчикът по делото е взел мерки за дисциплиниране на трето лице за производството (ЧСИ). Съдебното решение е постановено 11 дни след заседанието, в което е приключило разглеждането на делото, а въззивната жалба е била администрирана своевременно. Производството е било удължено във връзка с постъпила молба от ответника с правно основание чл. 250 ГПК. Продължителността на въззивното производство пред СГС е 11 месеца и 29 дни, считано от образуване на делото по постановяване на съдебното решение. По делото е проведено едно открито заседание, насрочено 10 месеца и 7 дни след образуване на делото. Съдебното решение е постановено 1 месец и 22 дни след заседанието, в което е приключило разглеждане на делото.

От друга страна, в рамките на производството ищецът К. Г. Т. е извършил действия, които биха могли да способстват удължаването на срока за разглеждане на делото. Така той сам е предявил иска пред съд, който очевидно не е бил местно компетентен да разгледа спора, като впоследствие сам е поискал делото да се изпрати на компетентния съд. В хода на производството пред СРС отново е поискал изпращането на делото на друг съд – Районен съд Елена. Подал е молба по чл. 255 ГПК за определяне на подходящ срок на първоинстанционния съд за придвижване на въззивната му жалба за разглеждане от СГС, при положение, че е знаел, че по делото е била постъпила молба по чл.250 ГПК – за постановяване на допълнително решение.

С оглед на тези съображения съдът намира, че не е налице прекомерната обща продължителност на производството, поради което искът следва да бъде отхвърлен по отношение на Софийски районен съд и Софийски градски съд. По отношение на Районен съд Казанлък са налице основанията на чл.126, ал.1 ГПК. Според тази разпоредба, когато в един и същ съд или в различни съдилища има висящи две дела между същите страни, на същото основание и за същото искане, по-късно заведеното дело се прекратява служебно от съда, с изключение на делата за присъждане на първоначално непредявената част от вземане, предмет на дело по вече висящ частичен иск. В случая производството по делото е образувано срещу трима ответници. Иска се солидарното им осъждане за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от нарушение на правото на разглеждане и решаване на дело в разумен срок. Солидарните длъжници са обикновени другари. Тяхното положение се характеризира със самостоятелност, отразяващо самостоятелността на материалноправното им положение. Всеки другар води сам своя процес в рамките на общото производство. Затова не е налице пречка производството срещу Районен съд – Казанлък да бъде прекратено на основание чл.126, ал.1 ГПК по възражението на процесуалния му представител. От представеното копие от искова молба от К. Г. Т. срещу Районен съд – Казанлък, се установява, че той претендира обезщетение в размер на 3000 лв. за претърпени неимуществени вреди от забавяне на

разглеждането на гр.д. № 2627/2022 г., като се позовава на обстоятелството, че съдът неправилно с определение № 101 от 16.01.2023 г. е изпратил делото за разглеждане на основание чл.105 ГПК на Софийски районен съд. Посочено е, че Районен съд – Казанлък не е изпълнил служебното си задължение относно задължителната подсъдност на делото, като по мълчалив начин е приел, че не се касае за иск на потребител, който попада в приложното поле на чл.113 ГПК. Тези основания са идентични с основанията, посочени в исковата молба, по която е образувано настоящото дело. По иска с цена 3000 лв. е образувано гр.д. № 272/2024 г. по описа на Районен съд – Хасково. За пълнота на изложението следва да се посочи, че разликата в претендираната сума като обезщетение е без значение за извода, че и по двете дела искането е едно и също, предвид самата норма на чл.126, ал.1, изр. първо ГПК. Щом ищецът не е посочил, че предявените искове (този, по настоящото производство и висиящия иск пред РС – Хасково) се отнасят до различни части от вземането му, не са налице частични искове и следва приложение да намери нормата на чл. 126, ал. 1 ГПК.

С оглед изхода на спора в полза на ответниците Софийски градски съд и Районен съд – Казанлък следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 евро и възнаграждение за един адвокат в размер на 552,20 евро с ДДС.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения солидарно по чл.2б ЗОДОВ иск от К. Г. Т. от гр. Е., ***, ЕГН ***** срещу Софийски градски съд със седалище и адрес на управление в гр. С., ***, представляван от административния ръководител-председател А.Б.Т., и срещу Софийски районен съд със седалище и адрес на управление в гр. С. ***, представляван от административния ръководител-председател А.В.А., за присъждане на сумата от 13 000 лв. (6646,79 евро) – обезщетение за претърпени неимуществени вреди от неспазване на разумния срок за разглеждане на предявения от него иск срещу „Банка ДСК“ ЕАД, по който първоначално е било образувано гр.д. № 2627/2022 г. по описа на Районен съд – Казанлък, а впоследствие - гр. д. № 6174/2023 г. по описа на Софийски районен съд и в.гр.д. № 8481/2023 г. по описа на Софийски градски съд.

ПРЕКРАТЯВА на основание чл.126, ал.1 ГПК производството по делото по предявения от К. Г. Т. от гр. Е., ***, ЕГН ***** срещу Районен съд – Казанлък.

ОСЪЖДА на основание чл.10, ал.2 ЗОДОВ К. Г. Т. от гр. Е., ***, ЕГН ***** , ДА ЗАПЛАТИ на Софийски градски съд със седалище и адрес на

управление в гр. С., ***, представляван от административния ръководител-председател А.Б.Т., сумата от 150 евро за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 10, ал.2 ЗОДОВ К. Г. Т. от гр. Е., ***, ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на Районен съд – Казанлък със седалище и адрес на управление в гр. К., ***, представляван от административния ръководител-председател М.Г.М., сумата от 552,20 евро с ДДС за направените по делото разноси за възнаграждение за един адвокат.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му, а в частта, с която производството се прекратява по отношение на Районен съд – Казанлък, имаща характер на определение, може да се обжалва пред апелативен съд – Пловдив в 1-седмичен срок от връчването му с частна жалба.

Съдия при Окръжен съд – Стара Загора: _____